

Nasze Mamulki ...

Jak wszyjskie miarkujecie je ci we môju jedne świynto, ło kerym niy idzie przepōmnieć. Je ci to tyn „Dziyń Matki”, Mamulki, Mamuśki, Mamecki, i jak tam jece fto bydzie ci to mianowôł. We tyn dziyń trza chocia rôz haltnōńć, wybrymzować, lajstnōńć Jim jakie blumy, tytka kōnfektōw i podeptać, tam kaj na nōs na isto niy poradzōm sie doczkać, kaj zawdy je plac przy stole, kaj zawdy nōm przajōm choby my byli i nōjsrogsze ło chyntole. Wiycie, ftosik mōndry pedzioł bōł, co nasza dōmowina, nasza rajn chałupa, nasz dōm i pomiyszkanie, to na isto niy sōm ino ściany, gipsdeki i dyliny. To sōm na isto posmorszczane jak rozinki, pieczki usiotane rynce naszymy Mamulki. Tam trza tyn kusik na te posmōrszczane łod roboty rynce dać i jece piyknie, szykownie podziynkować za ta utropa, za te stōranie bez cōłki żywot. I niy gōdejcje mi, iże przy tym cōłkim tyranii za złociokōma moge być knap ze czasym, iże można zaboczyć ło Tyj, kierō nōs na tyn świat wykludziyła i na ludzi wyrzycywała. Bōł taki jedyn miymiecki „filozof”, mōndrok kery już dōwno tymu nazōd pisōł:

„Matka jet ciepłem, jet pokarmem, matka jet pełnym błogości stanem zadowolenia i bezpieczeństwa (...). Nic nie musisz zrobić aby być kochanym – miłość Matki nie jet obwarowana żadnym warunkiem (...). Nie trzeba jej zdobywać ...”

I tak sie ino medikuja, coby zaś te nasze dioseckie angyjbery tego świynta nie zwerkslowali, bo Amerikōny i Miymce fajrujōm tyn dzień na dwa tydzie przed nami. Niy powiyem kej, coby niy bōło na mie, iże tyż gawca sie na tych hamerykōńskich kowbojōw i kca coby my tyż mieli nikej ze Walyntynkōma, Halołynym (Halloween), jakimsik świyntym Patrikiym i inkszymi tam gupotami. Nō, tōż wszyjskie we dwadziestego szōstego trefiōmy sie wszyjske wrōłz u naszymy roztomyłych MAMULEK !!!

Gyszichy ło świyncie matki siōngajōm czasōw starożytnich, fajrowali je już we starożytnij Grecji (wiesiynne świynto Matki Nōtury nałōnczōs ftōrych sklōdali era, hōldigōng, Rei, babeczce Kronosa, kierō bōła mamulkōm wszechświata i wszyjskich inkszych bogōw). We srogij zocy mieli tyż te świynto we Rzymie i fajrowali je jako świynto boginki Cybele, kerō tyż dlō nich bōła mamulkōm bogōw. I już wtynczōs fajrowli te świynto we môju (miyndzy 15 a 18 môja). Już we nowożytnich czasach kole 1600 roka we Ynglandzie pocznōła sie cyrymōnijōł fajrowaniō Maminyj Niydzieliczki. Bōło to zawdy we szczwōrtō niydziela Srogigo Postu. U nōs tak po prōwdzie to Dziyń Mamulki napoczli fajrować we 1923 roku we Krakowie. Ludzie! A niy zdo Wōm sie, iże prawie miōł Juliusz Słowacki, kery kejsik tam pisōł bōł tak:

„W ciemnościach stoi postać matczyna,
niby idąca ku tęczowej bramie.
Jej odwrōcona twarz patrzy przez ramię,
a w oczach widać, że patrzy na syna.”

Niyskorzij zista, szykowny kołocz i kafyj we zbōnku i sztrikowanyj hymdzie (fto to jece ze naszych modziōkōw to boczy, to gynał miarkuje?).

A kej sie już bydziecie sztiglować, rychtować coby pōjńść ze blumami, ze wōniōcymi majgloklami, ze modrym abo biōłym flidrym do kupy jece ze do jakimsimi kōnfektōma, bōmbōnierōma, tortami i cym tam jece, spōmnijcie sie takie szykowne sztrofki Teofila Lenartowicza, kery spōminōł ci na łostatek dziewiytnōstego wiyka jedna Mamulka:

„Matulu moja, powiedzcie przecie
Coście widzieli na tamtym świecie?
– O! Moje dziecko, byłam ja w raju,
Gdzie drzewa rosna jak w naszym gaju,
Same jabłonie i wielkie grusze;
Na nich najczystsze umarłych dusze
Za dobry żywot, za świętą cnotę
Poprzemieniane w owoce złote
Na cienkich prątkach pod liśćmi wiszą,
W ciepłym się słońcu pięknie kołyszają;
Ale ich z drzewa zrywać nie trzeba
Bo zaraz lecą w górę do nieba.”

Szłoby sam jece mocka ło tym nojgryfnijszym dnioszku godać, ale styknie, co rzykna:

Chopy, stare knakry, dziolchy i mamzele 26 mōja deptać mi wszyjske do kupy do tych naszych usiotanych życiym Mamulek i szlus!

Ojgyn z Pnioków